

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/17/2017
Identifikačné číslo spisu: 7111230173
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7111230173.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: UNITECH BJ, s.r.o., so sídlom Duklianska 21, 085 01 Bardejov, IČO: 36 478 890, právne zastúpený advokátom JUDr. Matúšom Hribom, so sídlom Na hradbách 5, 085 01 Bardejov proti žalovanému: C. H., nar. X. G. XXXX, bytom R. L. XXXX/XXX, XXX XX R., právne zastúpený Vojčík & Partners, s.r.o., so sídlom Rázusova 28, 040 01 Košice, IČO: 36 866 563, konajúca prostredníctvom konateľa, advokáta JUDr. Leo Teodora Vojčíka, o náhradu škody vo výške 15.310,-- eur, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 32Cb/95/2011, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/55/2016-283 z 29. septembra 2016, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 32Cb/95/2011-236 z 12. januára 2016 zamietol žalobu žalobcu o náhradu škody vo výške 15.310,-- eur . Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.
2. Žalobca sa žalobou z 31. októbra 2011, prvoinštančným súdu doručenu 7. novembra 2011, domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu škody vo výške 6.000, eur, náhradu trov konania pozostávajúcej z náhrady súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia a náhradu súdneho poplatku z návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vo veci vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 37C/270/2011. Písomným podaním z 27. októbra 2014, predloženým na pojednávaní prvoinštančného súdu konanom 29. októbra 2014, žalobca požiadal o rozšírenie žaloby o sumu 9.310,-- eur.
3. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 32Cb/95/2011-224 z 2. novembra 2015, právoplatným 11. novembra 2015, pripustil zmenu návrhu v znení „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 15.310,-- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný si pre prípad úspechu uplatňuje náhradu trov konania“.
4. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobca sa v predmetnom konaní domáha, aby

súd zaviazal žalovaného na náhradu škody vo výške 15.310,-- eur, ktorú žalovaný ako konateľ žalobcu spôsobil svojou neodbornou starostlivosťou v zmysle § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „Obch. zák.“). Uviedol, že žalovaný ako konateľ žalobcu 1. februára 2011 uzatvoril zmluvu o nájme, ktorou prenajal nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu, budovu Technickej služby originality vozidiel a hnutel'ne veci za symbolické nájomné vo výške 2.400,-- eur s DPH ročne; čiže 200,-- eur s DPH mesačne. Táto nájomná zmluva mala za následok, že žalobca nemohol predmetnú nehnuteľnosť prenajať výhodnejšie pre iného záujemcu, konkrétne pre spoločnosť Eko Tree, s.r.o., ktorá konala prostredníctvom Ing. Petra Petruša. Ing. Peter Petruš mal so žalobcom, v zastúpení jeho druhým konateľom Jaroslavom Silvestrim, predbežne dohodnuté nájomné za nehnuteľnosť vo výške 1.700,-- eur s DPH mesačne. V dôsledku uzatvorenej nájomnej zmluvy nedošlo k realizácii výhodnejšej nájomnej zmluvy a žalobcovi tak ušiel mesačne zisk ako rozdiel medzi mesačným nájomným dohodnutým žalovaným a nájomným dojednaným so spoločnosťou Eko Tree, s.r.o. vo výške 1.500,-- eur mesačne. Za obdobie od apríla 2011 do 7. februára 2012 tak škoda predstavuje celkom 15.310,-- eur, ktorú žalobca vymáha v tomto konaní.

5. Žalovaný uviedol, že obchodná spoločnosť žalobcu má dvoch spoločníkov, ktorí sú zároveň konateľmi, a to žalovaného a Jaroslava Silvestriho. Medzi nimi dlhodobo pretrváva situácia, ktorá bráni ich spoločnému podnikaniu. Táto situácia nastala po tom, ako Jaroslav Silvestri v roku 2008 založil samostatnú spoločnosť SILVERGAS s.r.o., čím porušil zákaz konkurencie podľa § 136 Obch. zák., pretože obidve spoločnosti - žalobca a aj spoločnosť SILVERGAS s.r.o., majú totožný predmet podnikania. Žalobca v roku 2008 získal povolenie na vykonávanie kontroly originality motorových vozidiel a emisných kontrol motorových vozidiel. Konatelia žalobcu sa dohodli, že výkon týchto činností bude mať na starosti žalovaný a druhý spoločník a konateľ žalobcu Jaroslav Silvestri bude mať na starosti ostatné činnosti žalobcu, najmä v oblasti kovovýroby. Činnosť kontroly originality a emisných činností produkovala od roku 2008 väčšiu časť zisku žalobcu, preto žalovaný nepochopil konanie Jaroslava Silvestriho, ktorý koncom roka 2010 požiadal bez akéhokoľvek odôvodnenia a upozornenia žalovaného o zrušenie povolenia vydaného pre žalobcu na vykonávanie kontroly originality a emisných kontrol motorových vozidiel a zároveň dal zamestnancom žalobcu, pracujúcim v tejto prevádzke, výpovede. Po zrušení prevádzky žalobca prostredníctvom Jaroslava Silvestriho podal návrh, v ktorom voči žalovanému uplatnil náhradu škody 169.000,-- eur, ktorú vyčíslil na základe účtovných uzávierok podnikateľských subjektov podnikajúcich v oblasti kontroly originality a výkonu emisných kontrol motorových vozidiel. Konanie Jaroslava Silvestriho považuje žalovaný za rozporuplné, ak na jednej strane tvrdí, že predmetná činnosť - kontrola originality a emisných kontrol motorových vozidiel produkuje zisky a na druhej strane sám požiadal o zrušenie takejto činnosti pre žalobcu. Takýto výkon práva žalobcu - uplatnenie náhrady škody od žalovaného, považuje žalovaný za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Dodal, že budova, v ktorej žalobca vykonával kontrolu originality a emisnej kontroly motorových vozidiel, bola prispôbená na výkon tohto špecifického predmetu podnikania a po tom, ako Jaroslav Silvestri zrušil oprávnenie žalobcu na vykonávanie tejto činnosti v prevádzke žalobcu, žalovaný sa snažil zabezpečiť aspoň nejaký príjem z prenájomu tejto budovy, v ktorej už nebola vykonávaná činnosť kontroly originality a emisné kontroly motorových vozidiel, aby budova nechátrala.

6. Súd prvej inštancie z výpisu z obchodného registra zistil, že obchodná spoločnosť žalobcu vznikla 18. marca 2002 a odvtedy má dvoch spoločníkov, ktorí sú zároveň jej konateľmi s oprávnením samostatne konať za obchodnú spoločnosť, a to žalovaného a Jaroslava Silvestriho. Jaroslav Silvestri dňa 2. decembra 2008 založil obchodnú spoločnosť SILVERGAS s.r.o.. Z rozhodnutia Obvodného úradu Bardejov vyplýva, že žalobca od 11. januára 2008 mal oprávnenie na vykonávanie kontroly originality pre motorové vozidlá, ktorá bola rozšírená o ďalšie typy motorových vozidiel 21. augusta 2008. Toto oprávnenie bolo zrušené rozhodnutím Obvodného úradu Bardejov z 18. mája 2011.

7. Z doručenky podanej na pošte 7. marca 2011 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný zaslal žalobcovi doporučený list, ktorý splnomocnenec žalobcu prevzal 7. marca 2011. Predmetom zásielky bola nájomná zmluva uzatvorená medzi žalobcom, v mene ktorého konal žalovaný a spoločnosťou A&A EuroConsulting, s.r.o., Dunajská Streda, ktorou žalobca prenajal nehnuteľnosti špecifikované v tejto nájomnej zmluve na dobu určitú od 1. apríla 2011 do 31. decembra 2024 pri stanovenom ročnom

nájomnom 2.400,-- eur s DPH, v ktorom nie sú zahrnuté platby za služby spojené s nájmom. Okresný súd Bardejov rozsudkom č. k. 6C/127/2011-55 z 13. decembra 2011 rozhodol, že zmluva o nájme uzatvorená medzi žalobcom UNITECH BJ s.r.o. ako prenajímateľom a žalovaným - A&A EuroConsulting, s.r.o. ako nájomcom, je neplatná.

8. Ďalším rozsudkom č. k. 3C/120/2009-143 zo 16. apríla 2010, Okresný súd Bardejov na základe návrhu žalobcu z 2. júla 2009 určil, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva uzatvorená 9. apríla 2009 medzi žalobcom UNITECH BJ s.r.o., IČO: 36 478 890 ako prevodcom (dlžníkom) a žalovaným Jozefom Švecom, nar. X. G. XXXX ako nadobúdateľom (veriteľom), je absolútne neplatná. Na základe tohto rozsudku bol ako vlastník budovy technickej kontroly originality zapísaný žalobca (list vlastníctva č. 14708 vedený pre okres Bardejov, obec Bardejov, katastrálne územie Bardejov).

9. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom konateľa žalobcu Jaroslava Silvestriho, svedka Ing. Petra Petruša, ako aj žalovaného. Žalobca na poslednom pojednávaní navrhol doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne E. a zopakovať dôkazy - výsluch strán sporu a svedka. Vo vzťahu k uvedenému súd prvej inštancie uviedol, že tieto dôkazy už boli vykonané, pričom z nich vyplynuli jasné závery a bol vyjasnený skutkový stav veci.

10. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 133, § 135a, § 373, § 378, § 382 a § 384 Obch. zák.. Mal za preukázané, že žalobca mohol navonok konať prostredníctvom dvoch konateľov, Jaroslava Silvestriho a žalovaného a každý z nich mal konať samostatne. Ďalej mal preukázané, že žalobca mal svoje podnikateľské aktivity rozdelené, vykonával ich v dvoch budovách s tým, že vzťahy ohľadom veľkej budovy, kde sa vykonávala výrobná činnosť žalobcu, mal na starosti Jaroslav Silvestri a vzťahy v malej budove - stanici technickej kontroly originality a emisnej kontroly motorových vozidiel, mal na starosti žalovaný. Tieto skutočnosti neboli medzi účastníkmi konania sporné a vyplynuli aj z odôvodnení rozsudkov Okresného súdu Bardejov sp. zn. ICB/138/2009 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Cob/54/2012.

11. Vo vzťahu k tvrdenému nevýhodnému prenájmu predmetnej nehnuteľnosti mal súd prvej inštancie nepochybne preukázané, že v roku 2009 žalobca prenajal nebytové priestory spoločnosti Eko Tree, s.r.o. (spoločnosť, za ktorú konal v danom čase svedok p. Petruš) za sumu 27,93 eur bez DPH, čiže 33,-- eur s DPH (pričom aj keby uvedená suma predstavovala nájomné za mesiac, ročné nájomné by bolo 396,-- eur s DPH/ročne). V roku 2010 uvedené priestory prenajal spoločnosti GAZOTECH s.r.o. za sumu 238,-- eur s DPH (200,-- eur bez DPH). Súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na vykonané dokazovanie (výpoveď svedka p. Petruša ohľadne nájmu cca 3.000,-- eur a doložený zoznam faktúr - max. 396,-- eur za rok) zistil rozpory vo výpovedi svedka, preto mal dôvodné pochybnosti o dôveryhodnosti jeho výpovede.

12. Konania žalovaného ako konateľa žalobcu spočívajúce v prenájme predmetnej nehnuteľnosti pre obchodnú spoločnosť A&A EuroConsulting, s.r.o. vyhodnotil súd prvej inštancie za konanie, ktoré bolo v súlade s odbornou starostlivosťou konateľa, pretože tým žalovaný predišiel škode na majetku žalovaného, ktorý by jeho neužívaním iba chátral a strácal na hodnote a zároveň tak, aby žalobca aj po odrátaní nákladov (daň z pozemkov, nehnuteľnosti pre mesto Bardejov) mal nejaký zisk. Súd konanie žalovaného tak považuje za konanie v súlade so záujmami spoločnosti (žalobcu). Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že cena nájmu v zmysle uzavretej zmluvy o nájme z 1. februára 2011 medzi žalobcom, konajúcim prostredníctvom žalovaného a spoločnosťou A&A EuroConsulting, s.r.o., bola pre žalobcu obvyklá a vychádzala z praxe žalobcu „medzi známymi a kamarátmi“. Súd mal preukázané, že k nájmu budovy technickej kontroly originality došlo (výmena zámkov), a teda nájomca prejavil záujem budovu užívať a zaplatil dohodnuté nájomné (poštový poukaz preukazujúci zaplatenie sumy 1.800,-- eur titulom nájomného za rok 2011), čím žalobca získal príjem vo výške 1.800,-- eur.

13. Podľa súdu prvej inštancie žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že rokovania medzi žalobcom, zastúpeným jeho konateľom Jaroslavom Silvestrim a spoločnosťou Eko Tree s.r.o. v zastúpení Ing. Petrom Petrušom boli rokováním, ktoré by skutočne svedčili o nevýhodnom prenájme

predmetnej nehnuteľnosti zo strany žalovaného, pretože tieto rokovania boli iba ústne, na základe kamarátskeho vzťahu. Súd prvej inštancie preto žalobcom uvádzané „možné, dohodnuté“ mesačné nájomné vo výške 1.700,-- eur nepostačujú na to, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu škody pozostávajúcej z rozdielu nájomného podľa uzatvorenej nájomnej zmluvy a „možného dohodnutého nájomného“ a prípadného ušlého zisku. Súd poukázal na to, že pre náhradu škody musia byť splnené tri podmienky, a to: 1. porušenie povinnosti, 2. vznik škody a 3. príčinná súvislosť medzi porušením povinností a škodou. Prvoinštančný súd nevhliadol porušenie povinnosti podľa §135a Obch. zák. zo strany žalovaného ako konateľa žalobcu tým, že podpísal predmetnú zmluvu o nájme. Konštatoval, že pri podpisovaní zmluvy žalovaný konal s odbornou starostlivosťou, pretože inak by tento majetok žalobcu chátral. Podľa názoru súdu práve žalobca svojim konaním zapríčinil vznik škody, a to iniciovaním súdneho konania o neplatnosť nájomnej zmluvy, pretože „nevýhodná“ nájomná zmluva mohla byť dohodou ukončená a nahradená novou, resp. po vyslovení neplatnosti tejto nájomnej zmluvy mohla byť uzatvorená nájomná zmluva ohľadom predmetných nehnuteľností, k čomu však nedošlo. Žalobca si nespĺnil svoju prevenčnú povinnosť na predchádzanie vzniku škôd a nezabezpečil, aby táto budova ďalej nechátrala a nebola využívaná. Sám žalobca uviedol, že od vyslovenia neplatnosti zmluvy sa predmetná budova technickej kontroly originality nevyužíva. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie žalobu o náhradu škody zamietol v celom rozsahu.

14. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 150 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože toto konanie bolo zavinené oboma účastníkmi konania, aj neochotou vzájomnej komunikácie, v čom súd prvej inštancie vzhliadol dôvod hodný osobitného zreteľa.

15. Na odvolanie žalobcu (ku ktorému sa písomne vyjadril žalovaný, vyjadrenie ktorého bolo zaslané žalobcovi) Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, po prejednaní vecí podľa § 379 až 385 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p., rozsudkom č. k. 4Cob/55/2016-283 z 29. septembra 2016, verejne vyhláseným podľa § 219 ods. 1, 3 C. s. p., rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

16. Odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatoval správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s jeho odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil a na doplnenie a zdôraznenie správnosti prvoinštančného rozsudku a k odvolaniu žalobcu, poukázaním na § 135 ods. 1, 2 O. s. p. uviedol, že pre súd v tomto konaní o náhradu škody nie je záväzný rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 6C/127/2011-55 z 13. decembra 2011, na ktorý poukazoval žalobca a ktorý určil neplatnosť zmluvy o nájme nehnuteľnosti z 1. februára 2011 uzavretej s obchodnou spoločnosťou A&A EuroConsulting, s.r.o. Dunajská Streda za 2.400,-- eur ročne. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie by mohol vychádzať z rozsudku Okresného súdu Bardejov podľa § 135 ods. 2 O. s. p., len ak by výrok tohto rozsudku mal priamu súvislosť s uplatneným právom žalobcu v tomto konaní o náhradu škody voči žalovanému ako konateľovi žalobcu podľa § 135a Obch. zák. Odvolací súd preto nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalobcu v odvolaní, že v tomto konaní mal súd prvej inštancie preukázať iba výšku škody, ktorú spôsobil žalovaný žalobcovi ako jeho konateľ tým, že uzatvoril v mene žalobcu zmluvu o nájme nehnuteľnosti. Odvolací súd považoval za správny procesný postup súdu prvej inštancie, ak sám v konaní skúmal zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti žalovaného ako konateľa žalobcu za škodu, ktorú si voči nemu uplatnil žalobca v tomto konaní.

17. Odvolací súd konštatoval, že podmienky zodpovednosti konateľa obchodnej spoločnosti za škodu podľa § 135a Obch. zák. sú špecifické v tom, že konateľ zodpovedá za to, aby obchodnej spoločnosti nevznikla škoda v dôsledku toho, že funkciu konateľa nevykonáva s odbornou starostlivosťou. Aj prípadná škoda, ktorá vznikne obchodnej spoločnosti v dôsledku konania jej konateľa, nie vždy znamená zodpovednosť konateľa za takúto škodu, ak škoda vznikla obchodnej spoločnosti v dôsledku podnikateľského rizika, ktoré prináša každá podnikateľská činnosť.

18. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalovaný ako konateľ žalobcu prenajal nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu zmluvou o nájme z 1. februára 2011 po tom, ako sám žalobca prestal v tejto

nehnutelnosti vykonávať podnikateľskú činnosť - vykonávanie kontroly originality a emisných kontrol motorových vozidiel, a to na základe rozhodnutia Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Bardejove z 18. mája 2011. Z tohto rozhodnutia (č. l. 180 spisu) vyplýva, že oprávnená osoba v mene UNITECH BJ s.r.o. zaslala oznámenie o zmene podmienok na vykonávanie kontroly originality spolu s výkazom ziskov a strát a súvahov k 31. decembru 2010 a požiadala o zrušenie tohto oprávnenia. Zo zápisnice o ústnom prejednaní na Obvodnom úrade pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Bardejove z 23. mája 2011 odvolací súd zistil, že boli vypočutí obaja konatelia žalobcu, Jaroslav Silvestri a žalovaný Jozef Švec a taktiež technik žalobcu C. T.. Z výpovede konateľa žalobcu Jozefa Silvestriho vyplýva, že o zrušenie predmetného oprávnenia požiadal Jaroslav Silvestri. Žalovaný ako druhý konateľ vzniesol námietku proti zrušeniu osvedčenia technika kontroly originality a technika emisnej kontroly tvrdiac, že nie sú pre to splnené podmienky. Za tým účelom žalovaný navrhol vykonať dotaz na Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky. Technik kontroly originality C. T. uviedol, že neboli porušené žiadne právne predpisy, ani predpisy metodiky na vykonávanie týchto kontrol a taktiež nesúhlasí so zrušením osvedčenia technika kontroly originality a emisných kontrol pre žalobcu. Z rozhodnutia a zápisnice o ústnom prejednaní na Obvodnom úrade pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Bardejove vyplýva, že žalovaný a technik žalobcu nesúhlasili so zrušením činnosti žalobcu v predmetnej nehnuteľnosti, v ktorej sa prevádzkala kontrola originality a emisnej kontroly motorových vozidiel. Bol to práve druhý konateľ žalobcu - Jaroslav Silvestri, ktorý inicioval zrušenie činnosti žalobcu v predmetnej nehnuteľnosti bez preukázania, že táto činnosť je pre žalobcu stratová, nezisková, resp. že nie je možné urobiť potrebné opatrenia na to, aby táto činnosť pre žalobcu bola zachovaná a predmetná budova bola využitá na činnosť žalobcu. Jaroslav Silvestri, ktorý v mene žalobcu podal žalobu o náhradu škody a ušlého zisku 15.310,-- eur v tomto súdnom konaní, a to za obdobie od apríla 2011 do 7. februára 2012, nepreukázal, že vykonávanú činnosť žalobcu v tejto nehnuteľnosti bolo nevyhnutné ukončiť. Žalobca v zastúpení konateľom Jaroslavom Silvestrim nepreukázal, že po ukončení vykonávania činnosti technika kontroly originality a technika emisnej kontroly motorových vozidiel, mal zabezpečené vykonávanie inej činnosti v tejto nehnuteľnosti, a to výhodnejšej, než ako bola dovtedajšia činnosť, a teda, že druhý konateľ spôsobil ekonomicky nevýhodné prenajatie predmetnej nehnuteľnosti. Žalobca v zastúpení Jaroslavom Silvestrim nepreukázal, že pri iniciovaní zrušenia rozhodnutia o vykonávaní osvedčenia technika kontroly originality a osvedčenia technika emisnej kontroly motorových vozidiel, nespôsobil týmto svojím postupom to, že predmetná nehnuteľnosť zostala nevyužitá. Žalobca ďalej nepreukázal, že žalovaný mal inú možnosť, než prenajať predmetnú nehnuteľnosť zmluvou o nájme z 1. februára 2011, súčasne nepreukázal, že druhý konateľ žalobcu, Jaroslav Silvestri, skutočne mohol zabezpečiť výhodnejšie využitie predmetných nehnuteľností za výhodnejších ekonomických podmienok. Len tá skutočnosť, že Jaroslav Silvestri ústne ponúkol svojmu priateľovi Ing. Petrovi Petrášovi predmetnú nehnuteľnosť na prenájom za 1.700,-- eur mesačne, ešte nesvedčí o tom, že žalovaný zodpovedá žalobcovi za škodu rovnajúcu sa rozdielu medzi sumou 1.700,-- eur mesačne, ponúkanou Ing. Petrom Petrášom a sumou 200,-- eur mesačne v zmysle žalovaným písomne uzatvorenou zmluvou o nájme, teda za škodu 1.500,-- eur mesačne. Z výpovede svedka Ing. Petra Petráša na pojednávaní súdu prvej inštancie 29. októbra 2014 vyplynulo, že svedok oslovil konateľa žalobcu Jaroslava Silvestriho, či by nehnuteľnosť mohol prenajať, žalovaného ako druhého konateľa neoslovil. Zo strany Jaroslava Silvestriho mu bolo oznámené, že je možné prenajať nehnuteľnosť za mesačné nájomné 1.700,-- eur a že ústne sa dohodli, aby Jaroslav Silvestri vypracoval nájomnú zmluvu a pokiaľ sa nič nezmení, že by ju Ing. Peter Petruš podpísal. Z tejto svedeckej výpovede nevyplýva, že predmetné priestory potreboval na prenájom ihneď a že si prenajal a využíval iné priestory. Svedok počas výsluchu na pojednávaní dňa 29. októbra 2014, teda viac než tri roky od obdobia prenajmania tejto nehnuteľnosti vo februári 2011, uviedol, že v predmetnej budove plánoval realizovať prezentáciu technológie pre budúcich zákazníkov, záležalo to však aj od eurofondov. Následne kúpil na tieto účely staršiu nehnuteľnosť a uviedol, že „tým, že sa fondy ťahali, ani to sa nedotiahlo do konca“. Z tejto svedeckej výpovede nevyplýva jednoznačne záver o tom, že žalobca mohol predmetnú nehnuteľnosť prenajať za výhodnejších podmienok ako žalovaný, a to za tvrdenú sumu 1.700,-- eur mesačne.

19. Odvolací súd za takejto dôkaznej situácie k zodpovednosti žalovaného ako konateľa žalobcu uviedol, že keď druhý konateľ žalobcu Jaroslav Silvestri zasiahol do prevádzkovania žalobcu v predmetnej

nehnutelnosti tak, že požiadal o zrušenie oprávnenia na vykonávanie kontroly originality a emisných kontrol motorových vozidiel, nesvedčí to o zodpovednosti žalovaného za to, že predmetná nehnuteľnosť po zrušení tohto oprávnenia zostala pre žalobcu nevyužívaná a že ju preto následne žalovaný prenajal za 200,-- eur mesačne ako nevýhodný prenájom. Práve žalobca svojím postupom ohľadne predmetnej nehnuteľnosti a činnosti vykonávanej v tejto nehnuteľnosti, spôsobil jej dlhodobé nevyužitie, za ktoré nemôže niesť zodpovednosť žalovaný ako jeden z dvoch konateľov žalobcu.

20. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie aj v tom, že žalobca si neplnil svoju prevenčnú povinnosť na predchádzanie vzniku škôd a nezabezpečil, aby predmetná budova bola v ďalšom období riadne využívaná, preto nie je zákonný dôvod požadovať od žalovaného ako jedného z konateľov žalobcu náhradu škody práve za obdobie údajného nevýhodného prenájmu tejto nehnuteľnosti. Takéto konanie žalobcu v zastúpení druhým konateľom žalobcu Jaroslavom Silvestri vyhodnotil odvolací súd za výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku v zmysle § 265 Obch. zák., ktorý nemôže požívať súdnu ochranu.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania. Zároveň vyslovil, že o ich výške rozhodne podľa § 262 ods. 2 C. s. p. súd prvej inštancie samostatným uznesením.

22. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 7. novembra 2016.

23. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (č. 1. 293 - 299) tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, z dôvodu ktorého napadnutý rozsudok spočíva v neprávnom právnom posúdení veci. Žalobca súčasne, poukázaním na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. IV. ÚS 150/03 a I. ÚS 301/06, odvolaciemu súdu vytkol arbitrárnosť odôvodnenia jeho rozhodnutia.

24. Žalobca uviedol, že porušenie povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou v zmysle § 135a ods. 1 Obch. zák., bolo v žalobe vymedzené zmluvou o nájme nehnuteľnosti, ktorú Okresný súd Bardejov rozsudkom č. k. 6C/127/2011-55 z 13. decembra 2011 určil za neplatnú. Napriek tomu odvolací súd odmietol spojitosť a význam tejto zmluvy pre vec samu, vzápätí však (stotožniac sa s názorom súdu prvej inštancie) konštatoval spoluzodpovednosť žalobcu s poukazom na § 382 v spojení s § 384 ods. 1 Obch. zák. a ospravedlnil konanie žalovaného ako konateľa žalobcu, ktorý uzatvorením tejto neplatnej nájmovej zmluvy neporušil svoje povinnosti konateľa žalobcu, ale konal preventívne.

25. Žalobca odvolaciemu súdu tiež vytkol, že vo svojom rozsudku narába s pojmom „údajného“ nevýhodného nájmu z nájmovej zmluvy, pričom odmietol prevziať skutočnosti o podhodnotenom nájme z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bardejov napriek tomu, že spisový materiál tohto súdu bol pripojený ako dôkaz.

26. Žalobca v ďalšom namietol hodnotenie dôkazov odvolacím súdom, považujúc ho za príliš svojvoľné a značne v prospech žalovaného, čo sa podľa názoru žalobcu odzrkadlilo najmä pri hodnotení svedeckej výpovede kľúčového svedka žalujúcej strany Ing. Petra Petruša, vo vzťahu ku ktorému odvolací súd vyvodil záver, že svedok ako potenciálny nájomca by k uzatvoreniu zmluvy s konateľom žalobcu, Jaroslavom Silvestrim nikdy nepristúpil, pretože mu neboli poskytnuté eurofondy. Svedok však podľa tvrdenia žalobcu uviedol len to, že primárnym účelom nájmu nehnuteľnosti bola prezentácia výrobkov a tá nebola podmienená poskytnutím žiadnych dotácií; od poskytnutia eurofondov bola závislá len samotná výroba v predmete nájmu. Navyše svedok ako konateľ spoločnosti Ekotree, s.r.o. vypovedal, že mal od žalobcu prenajatý iný priestor v náprotivnej budove, za ktorý platil nemalý nájom, čo však pozornosti oboch konajúcich súdov, napriek návrhom a námietkam žalobcu, ušlo. Závery odvolacieho súdu z tohto pohľadu majú charakter nespravodlivého rozhodnutia voči žalobcovi a predlžujú jeho právnu neistotu. Žalobca totiž vychádzal z jednoznačného záveru Okresného súdu Bardejov, ktorý porušenie povinnosti

žalovaným kvalifikoval ako závažné porušenie povinnosti konateľa a zároveň konštatoval podhodnotené nájomné v prospech spriazneného subjektu. Naproti tomu súdy konajúce vo veci náhrady škody tieto závery absolútne znehovali.

27. Poukázaním na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj judikatúru Ústavného súdu SR, žalobca odvolaciu súdu vytkol, že nedal odpoveď na jeho kľúčové námietky, pretože absentujú právne závery ohľadom toho, že by aj žalobca mal byť zodpovedný za škodu a v akej časti.

28. Žalobca v ďalšom odvolaciu súdu vytkol, že sa odchyľil od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 5Obo/127-129/2008 z 30. júla 2009 judikoval, že je žiaduce, aby v otázke zásadnej pre vec samu v prebiehajúcom spore vychádzal súd prvej inštancie z rozhodovacej činnosti iného súdu bez ohľadu na to, či ju ten posudzoval meritórne alebo prejudiciálne. Ak protistrana nenamieta posúdenie platnosti právneho úkonu iným súdom, ktorá má zásadný význam pre vec samu a nenavrhuje nové skutočnosti, tento súd nemá dôvod nanovo posudzovať platnosť takéhoto právneho úkonu, a to ani prejudiciálne. Žalobca poukázal na to, že žalovaný posúdenie platnosti právneho úkonu v predmetnom spore výslovne nežiadal.

29. V nadväznosti na vyššie uvedené, ako aj poukázaním na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 4Co/311/2011 z 13. decembra 2012 žalobca tvrdí, že v záujme zachovania princípu právnej istoty v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, v danej veci nebolo možné znovu posudzovať otázku platnosti zmluvy, a to ani otázku predbežnú, nakoľko otázku platnosti tejto zmluvy skúmal súd ako meritum veci v inom súdnom konaní. V postupe odvolacieho súdu, ktorý otázku platnosti nájomnej zmluvy znovu posudzoval napriek tomu, že bola vyriešená už skôr meritórne v inom konaní, žalobca vzhliada odklon od ustálenej súdnej praxe a prejav svojvôle odvolacieho súdu, ktorý je v rozpore so základným princípom právnej istoty a legitímneho očakávania žalobcu, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou.

30. V ďalšej časti dovolania žalobca odvolaciu súdu vytkol stotožnenie sa s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotil správanie žalobcu v zastúpení konateľa Jaroslava Silvestriho ako konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku v zmysle § 265 Obch. zák., ktoré nepožíva ochranu. Žalobca uviedol, že v žiadnom právnom predpise nie je explicitne zakotvená definícia pojmu poctivý obchodný styk, preto treba vychádzať z ustálenej praxe súdov. Poukázal konkrétne na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/11/2008 z 18. júna 2009, v ktorom súd konštatoval: „Pôsobenie zásady poctivého obchodného styku má ochraňovať zmluvných partnerov pred šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní. O šikanovanie by išlo vtedy, ak by výkon práva zreteľne smeroval iba k zjavnému poškodeniu iných subjektov.“ Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu však podľa žalobcu absolútne nevyplýva čím, de facto akou zjavnou formou šikany sa mal konateľ žalobcu previniť, resp. proti akému subjektu mal postupovať tak, že by mal niesť následky za porušenie zásady poctivého obchodného styku. Poukazujúc na závery odvolacieho súdu, priechiace sa vykonanému dokazovaniu, žalobca namietol porušenie základného princípu rovnosti účastníkov konania, ktorá okolnosť zakladá dovolací dôvod v podobe odňatia možnosti konať pred súdom.

31. Na základe vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

32. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (č. l. 314), ktorý navrhol dovolanie ako nedôvodné v celom rozsahu zamietnuť.

33. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (č. l. 319 - 324) zotrval na svojich dovolacích dôvodoch a návrhu, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

35. V danom prípade odvolací súd rozhodol a aj dovolanie bol podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex - Civilný sporový poriadok. Podmienky, za ktorých možno podať dovolanie (a procesné účinky vyvolané podaním dovolania), bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, je však potrebné dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie.

36. Najvyšší súd vo viacerých v rozhodnutiach vydaných za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. do 30. júna 2016 vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní nižších súdov, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014).

37. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

38. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania výslovne nekonkretizoval paragrafovým označením príslušných ustanovení C. s. p., ale uviedol, že „Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podáva žalobca v zákonom stanovenej lehote dovolanie, nakoľko má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu a tak napádaný rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.“ (str. 1 dovolania), z čoho je zrejmé, že prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. (podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu).

39. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

40. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

41. Vyššie označený dôvod prípustnosti uplatnený žalobcom v jeho dovolaní, sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že

odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Je potrebné, ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke, aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Súčasne je potrebné, pokiaľ sa súd pri prejednávaní a rozhodovaní určitej veci s judikátom najvyššieho súdu vydaným v skutkovo a právne podobnej veci nestotožní, aby svoj odlišný právny názor argumentačne konfrontoval a v odôvodnení rozhodnutia dostatočne vysvetlil, prečo nebolo možné sa s tým-ktorým judikátom stotožniť. Zo strany dovolateľa je zas nutné, aby v dovolaní presne uviedol, ktorý konkrétny judikát (rozhodnutie uverejnené v Zbierke) odvolací súd nerespektoval vo svojom rozhodnutí.

42. Dovolateľ v dovolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/127-129/2008 z 30. júla 2009 a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/311/2011 z 13. decembra 2012 namietol, že súdy konajúce vo veci náhrady škody absolútne negovali jednoznačné závery Okresného súdu Bardejov, ktorý rozsudkom č. k. 6C/127/2011-55 z 13. decembra 2011 určil za neplatnú zmluvu o nájme nehnuteľnosti dôvodiac porušením povinnosti žalovaným kvalifikovaným ako závažné porušenie povinnosti konateľa, zároveň konštatujúc podhodnotené nájomné v prospech spriazneného subjektu.

43. Podľa § 135 ods. 1, 2 O. s. p., účinného v čase rozhodovania prvoinštančného súdu, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; 14) súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní. Inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

44. Súdy sú v zmysle vyššie uvedeného viazané výrokom rozsudku vydaného v tom-ktorom konaní, nie však jeho odôvodnením. Zároveň výrok samotný [v prípade konania vedeného na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6C/127/2011 o určení neplatnosti zmluvy o nájme uzavretej 01. februára 2011 medzi žalobcom ako prenajímateľom (podpísanou jedným z jeho konateľov, Jozefom Švecom, ktorý je žalovaným v tomto konaní) a spoločnosťou A&A EuroConsulting, s. r. o.] nezakladá bez ďalšieho právo na náhradu škody v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 32Cb/95/2011. Žalobca sa v tomto konaní domáha náhrady škody vo výške 15.310,-- eur nie z titulu neplatnosti nájomnej zmluvy, ale z titulu, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou v zmysle § 135a ods. 2 Obch. zák. pri uzatvorení vyššie označenej nájomnej zmluvy. Okresný súd Bardejov však absolútnu neplatnosť zmluvy určil pre jej rozpor s dobrými mravmi z dôvodu uprednostnenia záujmov spoločnosti A&A EuroConsulting, s. r. o. pred záujmami žalobcu. Ide o dva právne tituly, ktoré nemožno zamieňať. Výrok o neplatnosti zmluvy v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov nezakladá sám osebe nárok na náhradu škody uplatnený v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I. Na to, aby Okresný súd Košice I bol viazaný rozsudkom Okresného súdu Bardejov (jeho výrokom), musela by medzi nimi existovať priama súvislosť tak, ako to správne konštatoval aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku. Odvolací súd preto správne poznamenal, že bol správny procesný postup súdu prvej inštancie, pokiaľ sám skúmal zákonné podmienky pre vznik zodpovednosti žalovaného ako konateľa žalobcu za škodu, uplatnenú žalobcom v tomto konaní.

45. Žalobcom prezentovaná judikatúra sa týka iných situácií, v ktorých súdy (Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Trenčíne) s odkazom na súdnu judikatúru a ustálenú súdnu prax vyslovili, že bolo na mieste vo veci vychádzať z právoplatného rozhodnutia iného súdu, ktorý otázku platnosti zmluvy (resp. otázku platnosti odstúpenia od zmluvy) skúmal ako otázku predbežnú. V predmetných veciach bola otázka platnosti zmluvy rozhodujúca pre rozhodnutie príslušných súdov o žalovanom

nároku. V posudzovanej veci však rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu škody nebolo priamo závislé od platnosti či neplatnosti zmluvy o nájme, ale rozhodujúcim pre súd bolo posúdenie konania žalovaného, či tento vykonával svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej konateľov.

46. Vzhľadom na uvedené, vyššie označené rozhodnutia nie sú na danú vec aplikovateľné a v predmetnej veci sa nejedná o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe tak, ako to má na mysli ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p..

47. Žalobca v dovolaní súčasne namietol aj nedostatočné a arbitrárne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu nevysporiadania sa s jeho námietkami uvedenými v odvolaní. Tvrdená okolnosť by prípadne mohla zakladať prípustnosť dovolania podľa §-u 420 písm. f/ C. s. p., zakotvujúceho tzv. vady zmätočnosti, ktorá by vzhľadom na uznesenie sp. zn. 1VCdo/1/2018 z 21. marca 2018, v ktorom veľký senát občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatoval odklon od predchádzajúceho uznesenia sp. zn. 1VCdo/2/2017 z 19. apríla 2017 a vo svojom výroku uviedol, že „Kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je prípustná.“, mohla byť predmetom prieskumu najvyššieho súdu.

48. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak, medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

49. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

50. Ak v dovolaní nie je jednoznačne uvedené, v čom konkrétne spočíva dovolateľom tvrdená vada zmätočnosti, dovolací súd na rozdiel od právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 nie je oprávnený nahrádzať pasivitu dovolateľa resp. nahrádzať úkony, ktoré bol povinný uskutočniť jeho právny zástupca ako osoba znalá práva a hľadať v texte dovolania, prípadne v predložennom spise, čo by prípadne mohlo predstavovať vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 C. s. p.. Vyššie uvedený záver znamená, že pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade so zákonom (§ 431 C. s. p.) nepostačuje, ak dovolateľ v rámci textu dovolania uvedie, že považuje odôvodnenie odvolacieho súdu za arbitrárne, alebo že odvolací súd nedal žiadnu odpoveď na jeho kľúčové námietky.

51. Dovolací dôvod je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. iba v tom prípade, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom je nevyhnutné, aby dovolateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil

uskutočňovať. Až v prípade, ak je dovolací dôvod vymedzený uvedeným spôsobom, môže dovolací súd pristúpiť k skúmaniu prípustnosti (a dôvodnosti) podaného dovolania. Úlohou dovolacieho súdu je tak z dovolateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu iba posúdenie, či došlo zo strany konajúceho súdu nižšej inštancie k ním tvrdenému nezákonnému zásahu do konkrétneho jemu patriaceho procesného práva predstavujúceho v okolnostiach rozhodovanej veci porušenie práva na spravodlivý proces.

52. Dovolací súd dospel k záveru, že žalobca nevymedzil dovolací dôvod podľa § 431 ods. 2 v spojení s § 420 C. s. p. vyššie uvedeným spôsobom, pretože z neho nie je dostatočne zrejmé, aké konkrétne procesné právo (práva) žalobcu malo (mali) byť rozhodnutím odvolacieho súdu porušené. Dovolací súd preto nie je oprávnený posudzovať prípustnosť podaného dovolania s ohľadom na namietanú nepreskúmateľnosť (arbitrárnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu.

53. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

54. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

55. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.